

Smartengeld. Hebben politieambtenaren aanspraak op een immateriële schadevergoeding, omdat zij vanwege belediging en bedreiging in hun eer, goede naa...

Rb. Noord-Holland 21-08-2019, ECLI:NL:RBNHO:2019:8286

Instantie

Rechtbank Noord-Holland

Datum

21 augustus 2019

Magistraten

Mr. S.W.S. Kiliç

Zaaknummer

7447797 CV EXPL 19-112

JCDI

JCDI:ADS181551:1

Vakgebied(en)

Verbintenissenrecht / Onrechtmatige daad

Verbintenissenrecht / Schadevergoeding

Brondocumenten

ECLI:NL:RBNHO:2019:8286, Uitspraak, Rechtbank Noord-Holland, 21-08-2019

Wetgeving

Art. 6:106 BW

Essentie

Immateriële schade. Bedreiging. Politieambtenaren.

Hebben politieambtenaren aanspraak op een immateriële schadevergoeding, omdat zij vanwege belediging en bedreiging in hun eer, goede naam of op andere wijze in hun persoon zijn aangetast?

Samenvatting

Eisers zijn werkzaam als hoofdagent bij de politie Noord-Holland en houden op 10 april 2017 gedaagde aan. Gedaagde neemt daarbij een dreigende houding aan en zwaait met twee getrokken messen.

Eisers vorderen op grond van art. 6:106 lid 1 sub b BW ieder € 570 vanwege immateriële schade. Zij stellen dat gedaagde onrechtmatig heeft gehandeld door hen te bedreigen en te beledigen. Dit heeft grote impact op hen, zowel op het werk als privé en zorgt voor angst en boosheid. Zij voelen zich geminacht en hun gevoel van eigenwaarde is aangetast, wat verder gaat dan een gevoel van psychisch onbehagen of zich gekwetst voelen. Bovendien is volgens eisers sprake van een bijzonder ernstige normschending nu het gaat om politieagenten en het belang van de openbare orde waar de maatschappij op moet kunnen rekenen.

Ktr.: De kantonrechter overweegt dat ernstige belediging onder omstandigheden kan kwalificeren als aantasting van de eer of goede naam in de zin van art. 6:106 lid 1 sub b BW. Na het incident hebben eisers slechts aangifte gedaan van bedreiging en niet van belediging. Gedaagde is ook geen belediging ten laste gelegd en hij is daarvoor ook niet veroordeeld. In de bij de dagvaarding overgelegde voegingsformulieren hebben eisers ingevuld dat hun schade is ontstaan door bedreiging. Ook de bijbehorende beschrijvingen van psychische gevolgen zien louter op de bedreigingen van gedaagde. Gelet hierop is onvoldoende gebleken dat sprake is van een aantasting van de eer en goede naam die schadevergoeding rechtvaardigt. Verder stellen eisers dat zij met de dood zijn bedreigd bij de uitoefening van hun werk als politieagenten. De kantonrechter overweegt dat eisers als politieagenten in het belang van de openbare orde en een veilige samenleving hun werk moeten kunnen doen zonder daarbij bedreigd te worden, maar dat dit geen fundamenteel recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van eisers is dat bij schending een aantasting in hun persoon oplevert. Alle omstandigheden in aanmerking genomen en in context bezien, is naar het oordeel van de kantonrechter geen sprake van een zodanig reële (levens)bedreiging dat de aard en ernst van de normschending meebrengt dat een aantasting in hun persoon kan worden aangenomen die aanspraak geeft op smartengeld. De kantonrechter wijst de vordering af.

Verwant oordeel

Zie ook:

- HR 15 maart 2019, ECLI:NL:HR:2019:376, RAV 2019/42, NJ 2019/162 (*X/Staat*): in beginsel zal degene die zich beroept op de aantasting in zijn persoon dit met concrete gegevens moeten onderbouwen. De aard en de ernst van de normschending kunnen meebrengen dat de in dit verband relevante nadelige gevolgen daarvan voor de benadeelde zo voor de hand liggen, dat een aantasting in de persoon kan worden aangenomen. Van een aantasting in de persoon op andere wijze is niet reeds sprake bij de enkele schending van een fundamenteel recht;
- HR 29 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW1519, RAV 2012/91, NJ 2012/410: de motiveringsklacht tegen het oordeel van het hof dat A onvoldoende heeft onderbouwd dat hij door de mishandeling ook op andere wijze in zijn persoon is aangetast, faalt. Voor de toewijsbaarheid van een hierop gerichte vordering is uitgangspunt dat de benadeelde geestelijk letsel heeft opgelopen. Weliswaar is niet in alle gevallen uitgesloten dat een uitzondering op dit uitgangspunt wordt aanvaard in verband met de bijzondere ernst van de normschending en de gevolgen daarvan voor het slachtoffer, maar in het onderhavige geval heeft het hof kennelijk en niet onbegrijpelijk geoordeeld dat daartoe onvoldoende is gesteld;
- Rb. Amsterdam (ktr.) 24 april 2014, ECLI:NL:RBAMS:2014:2548: eiser heeft de vordering bovendien onderbouwd door te wijzen op geleden psychische schade. Daarover wordt geoordeeld dat een politieagent in beginsel geacht moet worden opgewassen te zijn tegen de psychische gevolgen van een incident als waarvan hier sprake is. Onvoldoende is in het voorliggend geval gesteld of gebleken om van dit beginsel af te wijken. De gestelde psychische gevolgen leveren daarom geen voor vergoeding vatbare schade op.

Zie anders:

- Hof Amsterdam 3 februari 2015, ECLI:NL:GHAMS:2015:269: het hof is van oordeel dat het feit dat geïntimeerde politieambtenaar is niet meebrengt dat de schade (deels) aan haar op grond van eigen schuld moet worden toegerekend. Weliswaar mag worden verondersteld dat geïntimeerde uit hoofde van haar functie geregeld met agressie en fysiek verzet te maken krijgt en is opgeleid om daarop adequaat te reageren, maar daaruit volgt niet dat de letselschade die haar door de gedragingen van appelland onrechtmatig is toegebracht tevens een gevolg is van een omstandigheid die haar kan worden toegerekend;
- Hof Den Haag 3 november 2017, ECLI:NL:GHDHA:2017:3404: uit het proces-verbaal kan worden afgeleid dat de benadeelde zich door de uitlatingen van de verdachte ernstig beledigd voelde en in zijn goede naam en eer aangetast voelde. Benadeelde voelde zich door het handelen van verdachte, waaronder ook het spugen, diep gekrenkt en vernederd en is getroffen door het respectloze en minachtende gedrag van de verdachte. Het hof leidt uit het voorgaande af dat de benadeelde door het bewezen verklaarde handelen van de verdachte in zijn eer en goede naam is geschaad, zodat de benadeelde op grond van art. 6:106 lid 1 aanhef en onder b BW in aanmerking komt voor een schadevergoeding;
- Hof Den Haag 12 september 2017, *Letselschademagazine* 120917: voor nadeel dat niet in vermogensschade bestaat, heeft appelland recht op een naar billijkheid vast te stellen schadevergoeding (art. 6:106 lid 1 onder b BW). Daarbij is niet van belang of X al dan niet het oogmerk heeft gehad om appelland te verwonden en of door X al dan niet buitensporig geweld is gebruikt. [...] Evenmin kan aan het recht op vergoeding van immateriële schade afdoen dat appelland politieagent is. Het hof onderschrijft niet dat een politieagent uit hoofde van zijn functie tot op zekere hoogte op de koop toe moet nemen dat jegens hem bij de rechtmatige uitoefening van zijn functie geweld wordt gebruikt en dat hij eerst recht heeft op vergoeding van zijn als gevolg daarvan geleden (immateriële) schade als bepaalde grenzen zijn overschreden;
- Rb. Rotterdam (ktr.) 29 augustus 2014, ECLI:NL:RBROT:2014:7209, RAV 2014/106: uit de gestelde en niet weersproken feiten en omstandigheden volgt dat eiser en zijn collega's bij de strandrellen in Hoek van Holland zijn blootgesteld aan een voor Nederlandse begrippen ongekende agressie jegens politieagenten, van grote groepen mensen. Naar algemene ervaringsregels als bedoeld in art. 149 Rv is duidelijk dat de tussen partijen vaststaande gewelddadigheden en dreiging die eiser onderging, gericht tegen een kleine en op dat moment kwetsbare groep agenten, op eiser (en zijn collega's) een diepe onuitwisbare indruk hebben gemaakt die bij eiser hebben geleid tot de bedoelde aantasting in de persoon. Deze gebeurtenissen overstijgen verre het stootje waar een politiefunctaris bij de uitoefening van diens ambt tegen moet kunnen.

Wenk

Deze uitspraak gaat over een vordering tot vergoeding van immateriële schade wegens aantasting in de persoon. Op grond van art. 6:106 lid 1 sub b BW heeft een benadeelde recht op een naar billijkheid vast te stellen schadevergoeding indien de benadeelde lichamelijk letsel heeft opgelopen, in zijn eer of goede naam is geschaad of op andere wijze in zijn persoon is aangetast. Ook het toebrengen van psychische schade valt hieronder, mits de storingen zo ernstig zijn dat zij een

aantasting in de persoon opleveren (EV 1, Parl. Gesch. BW Boek 6, p. 389). Om van geestelijk letsel te kunnen spreken is onvoldoende een meer of minder sterk psychisch onbehagen of een zich persoonlijk gekwetst voelen (HR 13 januari 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1608 en HR 23 januari 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZC2551). Daarnaast kunnen de aard en de ernst van de normschending en de gevolgen daarvan voor de benadeelde meebrengen dat sprake is van aantasting in de persoon op andere wijze (zie onder 'Zie ook'). Hieronder vallen onder andere ernstige inbreuken op de persoonlijke levenssfeer en onrechtmatige inbreuken op (andere) persoonlijkheidsrechten. Wel moet het gaan om schendingen van een zekere ernst van normen die beogen fundamentele persoonsbelangen te beschermen. Een enkele schending van een fundamenteel recht is niet voldoende (zie onder 'Zie ook').

Agressie en geweld tegen hulpverleners en gezagsdragers, zoals in deze zaak, is (helaas) een veel voorkomend fenomeen. In het strafproces gelden geweldsdelicten tegen personen met een publieke functie als een strafverzwarende omstandigheid. Daarnaast wordt regelmatig door personen met een publieke functie een civiele vordering ingesteld tot vergoeding van hun (immateriële) schade. Uit de rechtspraak blijkt dat ten aanzien van politieagenten wel wordt geoordeeld dat zij in beginsel worden geacht opgewassen te zijn tegen verzet bij aanhouding en de psychische gevolgen van incidenten, al betekent dit nog niet dat zij op de koop moeten toenemen dat jegens hen bij de rechtmatige uitoefening van hun functie geweld wordt gebruikt ('Zie ook/anders'). Zo oordeelde de Rechtbank Rotterdam inzake de strandrellen bij Hoek van Holland dat eisers waren blootgesteld aan ongekende agressie door grote groepen mensen. Dit had op hen een diepe en onuitwisbare indruk gemaakt en oversteeg verre het "stootje" waar een politieagent vanuit zijn ambt tegen moet kunnen ('Zie anders'). Uit de onderhavige uitspraak blijkt bovendien dat politieagenten in het belang van de openbare orde en een veilige samenleving hun werk moeten kunnen doen zonder bedreigd te worden. Daarentegen behelst het belang van openbare orde en veiligheid geen fundamenteel recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van eisers, dat bij schending een aantasting in de persoon oplevert.

De onderhavige vordering is ingesteld door twee politieagenten, die stellen in hun persoon te zijn aangetast doordat gedaagde met twee messen zwaaide en hen met de dood bedreigde. In deze zaak heeft de kantonrechter bij het bepalen van de strafmaat eveneens meegewogen dat het ging om bedreiging van personen met een publieke functie. De kantonrechter wijst de smartengeldvordering echter af omdat de bedreigingen als zodanig onvoldoende zijn om een schadevergoeding wegens aantasting van de persoon te rechtvaardigen. Eisers beschikten ten tijde van het incident over pepperspray, een dienstwapen, schilden en een brandblusser. Zij werden bijgestaan door nog twee hoofdagenten van politie en een wachmeester van de Koninklijke Marechaussee. Er was dus sprake van een situatie van zeven ambtenaren in functie, getraind voor situaties als deze, tegenover gedaagde alleen. Naar het oordeel van de kantonrechter is in de onderhavige zaak dan ook geen sprake van een zodanig reële (levens)bedreiging dat de aard en ernst van de normschending meebrengt dat eisers daardoor zo ernstig zijn getroffen dat zonder onderbouwing van de concrete gevolgen, die ontbreekt, een aantasting in hun persoon kan worden aangenomen die aanspraak geeft op smartengeld.

Partij(en)

Vonnis in de zaak van

1. [Eiser 1],
2. [Eiseres 1],
3. [Eiseres 2],
4. [Eiser 2],

allen te [woonplaats 1], eisers, gemachtigde: mr. J.W.F. Overtoom,
tegen

[Gedaagde 1], te [woonplaats 2], gedaagde, gemachtigde: mr. A.W. Hoogland.

Uitspraak

Kantonrechter Alkmaar:

1. Het procesverloop

1.1.

[Eisers] hebben bij dagvaarding van 14 december 2018 een vordering tegen [gedaagde 1] ingesteld. [Gedaagde 1] heeft schriftelijk geantwoord.

1.2.

[Eisers] hebben hierop schriftelijk gereageerd, waarna [gedaagde 1] een schriftelijke reactie heeft gegeven.

2. De feiten

2.1.

[Eisers] zijn werkzaam als hoofdagent van politie Noord-Holland.

2.2.

Op 10 april 2017 werden [eisers] in de uitoefening van hun functie geconfronteerd met [gedaagde 1], die twee messen had getrokken en een dreigende houding tegenover hen aannam. [Gedaagde 1] is daarop aangehouden.

2.3.

Diezelfde dag hebben [eisers] aangifte gedaan van bedreiging door [gedaagde 1].

2.4.

Bij vonnis van 14 december 2017 heeft de rechtbank Noord-Holland, afdeling publiekrecht, sectie straf te Alkmaar wettig en overtuigend bewezen geacht dat [gedaagde 1] op 10 april 2017 [eisers] (en twee anderen)

“heeft bedreigd met enig misdrijf tegen het leven gericht, immers heeft verdachte opzettelijk dreigend twee messen dreigend omhoog gehouden en ermee gezwaaid en getoond, waarbij en/of waarna hij verdachte, tegen die bovenomschreven personen heeft geroepen ‘Ik leg dat mes niet weg, ik dreig niet met het mes. Ik heb ze en ga ze ook gebruiken!’ en/of ‘Ik weet wie jullie zijn. Ik onthoud je gezicht. Ik weet waar je woont. Ik kom je opzoeken en ik kom niet alleen. Ik kom jullie pakken’ en/of ‘Ik weet precies hoeveel kinderen jullie hebben’, althans woorden van gelijke dreigende aard en strekking”.

Hetgeen meer of anders aan [gedaagde 1] is ten laste gelegd is niet bewezen geacht, en [gedaagde 1] is daarvan vrijgesproken.

2.5.

In genoemd vonnis heeft de rechtbank zich bij de beslissing over de sanctie die aan [gedaagde 1] is opgelegd laten leiden door de aard en ernst van het bewezenverklarde, de omstandigheden waaronder dit is begaan en de persoon van [gedaagde 1]. Daarbij heeft de rechtbank in het bijzonder het volgende in aanmerking genomen.

“De verdachte heeft tijdens zijn aanhouding politieambtenaren en een wachtmeester van de Koninklijke Marechaussee meer dan eens met hun leven bedreigd, waarbij hij twee messen heeft gebruikt en dreigende woorden heeft geroepen. Na de melding van de moeder van verdachte dat haar zoon voor de deur stond en dat zijn niet open durfde te maken, waren er acht opsporingsambtenaren nodig om verdachte met behulp van wapenschilden, pepperspray en een brandblusser onder controle te krijgen. Ook na zijn aanhouding bleef verdachte onderweg naar het politiebureau en tijdens zijn insluiting de daarbij betrokken politieambtenaren met de dood bedreigen. Politieagenten en leden van de Koninklijke Marechaussee moeten in het belang van de openbare orde en een veilige samenleving hun werk kunnen doen, zonder daarbij bedreigd te worden. De verdachte heeft met zijn handelen daarvoor geen enkel oog, laat staan respect gehad. Met betrekking tot de persoon van de verdachte heeft de rechtbank in het bijzonder gelet op: (...) dat verdachte reeds eerder onder meer ter zake van misdrijven tegen opsporingsambtenaren is veroordeeld (...) GGZ reclassering Palier concludeert dat er bij verdachte sprake is van verslavingsproblematiek, psychische problematiek en een verstandelijke beperking. Voornoemde factoren beïnvloeden elkaar voortdurend op negatieve wijze. De problematiek is dermate ernstig dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid gesteld kan worden dat louter een langdurige opname in een kliniek kans biedt op herstel. (...) De kans op recidive wordt door GGZ reclassering Palier als hoog ingeschat. (...)”

2.6.

[Gedaagde 1] is door de rechtbank strafbaar geoordeeld voor bovengenoemde bewezenverklaring en veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de duur van 180 dagen, waarvan 52 dagen voorwaardelijk, met een proeftijd van drie jaren. Daarbij zijn als bijzondere voorwaarden (onder meer en samengevat) gesteld dat [gedaagde 1] zich op 16 januari 2018 zal laten opnemen in SGLVG Wier+ te Den Helder en zich aldaar zal laten onderzoeken, behandelen en begeleiden voor de duur van maximaal de proeftijd, dat [gedaagde 1] na de klinische behandeling zal verblijven in een passende woonvorm en zich ambulantly zal laten behandelen.

2.7.

[Eisers] hebben als benadeelde partij in het strafproces een vordering tot schadevergoeding van € 440 per persoon ingediend tegen [gedaagde 1] wegens immateriële schade die zij als gevolg van de bedreiging zouden hebben geleden. De rechtbank heeft hen daarin niet-ontvankelijk verklaard wegens onvoldoende onderbouwing van die vorderingen.

3. De vordering

3.1.

[Eisers] vorderen dat de kantonrechter [gedaagde 1] veroordeelt tot betaling van € 570 aan ieder van hen, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 5 juni 2018.

3.2.

[Eisers] leggen aan de vordering – kort weergegeven – het volgende ten grondslag. [Gedaagde 1] heeft op 10 april 2017 onrechtmatig gehandeld tegenover [eisers] door hen te bedreigen en beledigen. Dit heeft grote impact op hen gehad, zowel op het werk als privé, en gevoelens van angst en boosheid teweeg gebracht. Zij voelen zich geminacht en hun gevoel van eigenwaarde is aangetast. [Gedaagde 1] heeft [eisers] geschaad in hun eer of goede naam, en hen ook op andere wijze in hun persoon aangetast, zodat zij recht hebben op smartengeld. Het bestaan van geestelijk letsel is daarvoor geen voorwaarde. Wat [gedaagde 1] met zijn handelen teweeg heeft gebracht is meer dan een gevoel van psychisch onbehagen of zich gekwetst voelen. Bovendien is sprake van een bijzonder ernstige normschending nu het gaat om politieagenten en het belang van de openbare orde waar de maatschappij op moet kunnen rekenen.

4. Het verweer

4.1.

[Gedaagde 1] betwist de vordering en voert daartoe – samengevat – aan dat [eisers] niet zijn aangetast in hun eer, goede naam of persoon, en dat de (hoogte van de) immateriële schade niet is onderbouwd.

5. De beoordeling

5.1.

Het onder de feiten genoemde vonnis van de rechtbank van 14 december 2017, dat onherroepelijk is en op tegenspraak gewezen, levert in deze civiele procedure op grond van artikel 161 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering dwingend bewijs van het feit dat [gedaagde 1] op 10 april 2017 [eisers] heeft bedreigd met enig misdrijf tegen het leven gericht. De bedreiging van een persoon met de dood levert in het civiele recht de kwalificatie van een onrechtmatige daad tegenover die persoon op. [Gedaagde 1] is dus op die grond tegenover [eisers] aansprakelijk en in beginsel gehouden om de schade te vergoeden die zij als gevolg van deze onrechtmatige gedraging hebben geleden.

5.2.

Niet is gesteld of gebleken dat [eisers] vermogensschade hebben geleden door het onrechtmatig handelen van [gedaagde 1]. Hun vordering ziet op ander nadeel, en is gebaseerd op artikel 6:106 lid 1 onder b van het Burgerlijk Wetboek (BW). Daarin is bepaald dat de benadeelde recht heeft op een naar billijkheid vast te stellen schadevergoeding indien hij lichamelijk letsel heeft opgelopen, in zijn eer of goede naam is geschaad of op andere wijze in zijn persoon is aangetast. Tussen partijen is niet in geschil dat [eisers] geen lichamelijk letsel hebben opgelopen.

5.3.

Het gaat in deze zaak dus om de vraag of [eisers] aanspraak hebben op immateriële schadevergoeding omdat zij door de bedreiging en belediging door [gedaagde 1] in hun eer, goede naam of op andere wijze in hun persoon zijn aangetast, hetgeen [gedaagde 1] betwist. De stelplicht en bewijslast rust op [eisers].

5.4.

Ten aanzien van de eer of goede naam overweegt de kantonrechter het volgende. Ernstige belediging, door bijvoorbeeld het toevoegen van beledigende bewoordingen en/of bespugen, kan onder omstandigheden kwalificeren als aantasting van de eer of goede naam in de zin van artikel 6:106 lid 1 onder b BW. Na het incident dat plaatsvond op 10 april 2017 hebben [eisers] slechts aangifte gedaan van bedreiging door [gedaagde 1], niet van belediging. [Gedaagde 1] is ook geen belediging ten laste gelegd en [gedaagde 1] is daarvoor niet veroordeeld. Het vonnis in de strafzaak levert dan ook geen bewijs op van aantasting van de eer of goede naam. In de dagvaarding in de onderhavige zaak wordt voornamelijk in algemene bewoordingen gesteld dat [eisers] door [gedaagde 1] zijn beledigd. De enige concretisering die op het punt van de schending van eer of goede naam wordt gegeven is dat Reekers stelt dat [gedaagde 1] hem heeft toegevoegd dat hij een 'kut smeris' en een 'vuile klootzak' is, en dat Reekers en Kool stellen dat zij tijdens het overbrengen door [gedaagde 1] zijn bespuugd. Net als in het strafproces ligt ook nu de nadruk op de doodsbreiging, waarvoor [gedaagde 1] is veroordeeld. In de bij dagvaarding overgelegde voegingsformulieren hebben [eisers] ingevuld dat hun schade is ontstaan door bedreiging door [gedaagde 1]. Het gestelde beledigend schelden en/of spugen wordt daarbij niet benoemd. Ook de bijbehorende beschrijvingen van de psychische gevolgen zien louter op de bedreigingen door [gedaagde 1]. Gelet op het voorgaande is onvoldoende gebleken dat sprake is van een aantasting van de eer en goede naam van [eisers] die schadevergoeding rechtvaardigt.

5.5.

Verder baseren [eisers] hun vordering op de stelling dat zij door [gedaagde 1] op andere wijze in hun persoon zijn aangetast. Daarvan is in ieder geval sprake indien de benadeelde geestelijk letsel heeft opgelopen dat naar objectieve

maatstaven kan worden vastgesteld. [Eisers] stellen weliswaar dat wat [gedaagde 1] met zijn handelen bij hen teweeg heeft gebracht meer is dan een gevoel van psychisch onbehagen of zich gekwetst voelen, maar zij onderbouwen dit niet, zodat op basis van vaste rechtspraak niet kan worden aangenomen dat sprake is van geestelijk letsel.

5.6.

Daarnaast kunnen de aard en de ernst van de normschending en de gevolgen daarvan voor de benadeelde, meebrengen dat sprake is van aantasting in de persoon op andere wijze in de zin van in artikel 6:106 lid 1 onder b BW (ECLI:NL:HR:2012:BW1519). In beginsel moet degene die zich hierop beroept de aantasting in zijn persoon met concrete gegevens onderbouwen. Uit rechtspraak van de Hoge Raad blijkt dat in voorkomend geval de aard en de ernst van de normschending kunnen meebrengen dat de in dit verband relevante nadelige gevolgen daarvan voor de benadeelde zo voor de hand liggen, dat een aantasting in de persoon kan worden aangenomen. Naarmate op grond van de aard en ernst van de normschending eerder aannemelijk is dat de benadeelde daardoor ernstig zal zijn getroffen, worden aan de onderbouwing van de concrete gevolgen minder hoge eisen gesteld. Het moet gaan om schendingen van een zekere ernst van normen die beogen fundamentele persoonsbelangen te beschermen. Voorbeelden die de Hoge Raad in rechtspraak aanhaalt zijn ernstige aantasting van de persoonlijke levenssfeer door langdurige belegering van een woning door relschoppers, waarbij de in de woning aanwezigen gedurende een aantal uren ernstige spanningen ondervonden omdat de politie niet tijdig had gereageerd op het verzoek om hulp en bijstand (ECLI:NL:HR:2004:AO7721) en ernstige aantasting van het fundamentele recht van ouders om zelf te beschikken over hun eigen voortplanting (ECLI:NL:HR:2005:AR5213). Andere voorbeelden in de rechtspraak van gevallen waarin sprake was van ernstige normschendingen die direct hooggewaardeerde persoonsbelangen raken en daarom ook zonder objectieve onderbouwing van de feitelijk gevolgen een aanspraak op smartengeld rechtvaardigen zijn seksueel misbruik, ongewenste intimiteiten en ontneming van bewegingsvrijheid door ontvoering. Van een aantasting in de persoon op andere wijze die aanspraak geeft op smartengeld als bedoeld in art. 6:106 lid 1, onder b, BW, is niet reeds sprake bij de enkele schending van een fundamenteel recht (ECLI:NL:HR:2019:376). De inbreuk op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer moet voldoende ernstig zijn. Of daarvan sprake is hangt af van de aard en ernst van de normschending, het daardoor getroffen belang en de ernst van de feitelijke gevolgen.

5.7.

[Eisers] stellen dat sprake is van een bijzonder ernstige normschending in bovenbedoelde zin, waarbij het bestaan van geestelijk letsel geen voorwaarde is voor een aanspraak op smartengeld. Daartoe voeren zij aan dat zij met de dood zijn bedreigd bij de uitoefening van hun werk als politieagenten, waarmee het belang van de openbare en maatschappelijk orde gemoeid is. De kantonrechter stelt voorop dat [eisers] als politieagenten in het belang van de openbare orde en een veilige samenleving hun werk moeten kunnen doen, zonder daarbij bedreigd te worden. Dit heeft de rechtbank in het vonnis van 14 december 2017 ook meegewogen bij de beslissing over de sanctie die aan [gedaagde 1] is opgelegd. Het belang van de openbare orde en veiligheid is echter geen fundamenteel recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van [eisers], dat bij schending een aantasting in hun persoon oplevert.

5.8.

Ook de bedreigingen als zodanig zijn onder de gegeven omstandigheden onvoldoende om de gevorderde schadevergoeding op basis van een aantasting in de persoon zonder lichamelijk of geestelijk letsel te rechtvaardigen. Daarbij neemt de kantonrechter het volgende in aanmerking. Vast staat dat [gedaagde 1] op 10 april 2017 opzettelijk dreigend twee messen omhoog heeft gehouden en daarmee heeft gezwaaid. [Eisers] beschikten ten tijde van dit incident over pepperspray (dat daadwerkelijk gebruikt is), een dienstwapen (dat zij hebben overwogen te gebruiken), schilden en een brandblusser. Zij werden bijgestaan door nog twee hoofdagenten van politie en een wachmeester van de Koninklijke Marechaussee. Er was dus sprake van een situatie van zeven ambtenaren in functie, getraind voor situaties als deze, tegenover [gedaagde 1] alleen. [Gedaagde 1] is gearresteerd. Daarbij heeft [gedaagde 1] hen bedreigd door te roepen: *“Ik weet wie jullie zijn. Ik onthoud je gezicht. Ik weet waar je woont. Ik kom je opzoeken en ik kom niet alleen. Ik kom jullie pakken”* en/of *“Ik weet precies hoeveel kinderen jullie hebben”* althans woorden van gelijke dreigende aard en strekking. Dat het leven van [eisers] op 10 april 2017 daadwerkelijk in gevaar is geweest, of dat zij daarvoor serieus hebben moeten vrezen, is niet gebleken. [Eisers] hebben ter zake de door hen geleden schade slechts algemeenheden aangevoerd, zoals dat het handelen van [gedaagde 1] hen bang, boos en wantrouwend heeft gemaakt, slaapproblemen heeft veroorzaakt, op straat gevoelens van ongemak teweeg heeft gebracht, het incident door hen wordt herbeleefd, zij zich niet gerespecteerd voelen voor wie zij zijn en wat zij doen, geminacht en een gevoel van onrecht ervaren. Een en ander is niet nader geconcretiseerd of onderbouwd. Uit het strafvonnis blijkt dat bij [gedaagde 1] sprake was van verslavingsproblematiek, psychische problematiek en een verstandelijke beperking. Dit heeft meegewogen bij de gevangenisstraf die aan [gedaagde 1] voor de bedreiging is opgelegd, en de daarbij gestelde bijzondere voorwaarden, op basis waarvan [gedaagde 1] zich moet laten opnemen, onderzoeken, behandelen en begeleiden voor de duur van maximaal drie jaren. Alle omstandigheden in aanmerking genomen en in context bezien is naar het oordeel van de kantonrechter geen sprake van een zodanig reële

(levens)bedreiging dat de aard en ernst van de normschending meebrengt dat [eisers] daardoor zo ernstig zijn getroffen dat zonder onderbouwing van de concrete gevolgen, die ontbreekt, een aantasting in hun persoon kan worden aangenomen die aanspraak geeft op smartengeld.

5.9.

De conclusie is dat de kantonrechter de vordering van [eisers] zal afwijzen.

5.10.

De proceskosten komen voor rekening van [eisers], omdat zij ongelijk krijgen.

6. De beslissing

De kantonrechter:

6.1.

wijst de vordering af;

6.2.

veroordeelt [eisers] tot betaling van de proceskosten, die tot en met vandaag voor [gedaagde 1] worden vastgesteld op een bedrag van € 360 aan salaris van de gemachtigde van [gedaagde 1];

6.3.

verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis is gewezen door mr. S.W.S. Kiliç en op bovengenoemde datum in het openbaar uitgesproken in aanwezigheid van de griffier.